

Народно позориште Тимочке Крајине - Центар за културу
„Зоран Радмиловић“ Зајечар

27

„УМЕТНОСТ ЈЕ ЕСЕНЦИЈА ЛЕПОТЕ КОЈА ОД ЗЛА ТРЕБА ДА НАС БРАНИ“

З. Радмиловић

ФЕСТИВАЛ

„ДАНИ ЗОРАНА РАДМИЛОВИЋА“
ОД 14. ДО 22. ОКТОБРА 2018.

- Публика уживала у представи „Корешподенција“ Звездара театра
- Аница Добра добитница свог првог „Зорановог брка“
- Сјајна дуодрама „Бобочка или других сто страница Филипа Латиновића“ на малој сцени у Котлујевцу
- Интервју са глумцем Иваном Бекјаревим

6

Громогласни аплауз за „Корешподенцију“

Синоћ је на Зорановим данима одиграна представа „Корешподенција“ Звездара театра из Београда , чувени комад који је према деловима десетокњижја "Златно руно" Борислава Пекића драматизовао Борислав Михаиловић Михиз.

Овације и аплаузи испратили су сјајну глумачку екипу коју чине: Бранислав Лечић, Аница Добра, Славко Штимац, Јоаким Тасић, Јелена Ступљанин и Бранко Видаковић.

Редитељ Горчин Стојановић је улогу Симеона Његована Лупуса поверио Браниславу Лечићу, који актуелност чувеног комада види у питањима како сачувати породицу и преживети тешко време, како дисциплиновати слободарски дух игром и маштом... Његовог сина Хацију тумачи Славко Штимац, а снаху Аница Добра.

Младог газду игра Јоаким Тасић, циркуску играчицу Јулијану Јулишку Толнај, у коју се заљубљује - Јелена Ступљанин, Бранко Видаковић је управитељ циркуса, али и тумач неких од аутентичних историјских личности средине 19. века. Сценографију и избор музике потписује редитељ Стојановић, а костиме Лана Цвијановић.

Жири са председником Небојшом Брадићем на челу доделио је Зоранов брк за најбољег глумца у представи Аници Добро за улогу Милице Његован. Глумица није крила одушевљење што је добила свој први брк , иако је више пута глумила у представама на Зорановим данима.

„Зна се, макар међу нама глумцима колико је ова награда битна, вољена и колико свако жели да је добије, „истакла је Аница Добра на прес-конференцији, после представе.

Аница је поделила са новинарима сећање на своје познанство са Зораном Радмиловићем, са којим је се сусрела као млада глумица, на трећој години глуме, када је учествовала на пробама за представу „Свећњак“ у Атељеу 212, у којој је главну улогу играо

Зоран Радмиловић. Како каже имала је привилегију да седи са њим за истим столом и ослушкује како ради неко ко је врхунски, ко је за њу у том тренутку био недостижан.

„Имам утисак да сам ипак нешто одиграла са Зораном и да сам тај дух ипак понела и пренела даље“, нагласила је Аница Добра и захвалила Зајечару и свим градовима који имају позоришни фестивал у време када позориште не заслужује пажњу која му припада.

Осим Зорану, Аница је захвалила још двема особама. Једна је Мира Бањац, која је учествовала у легендарној „Корешподенцији“ у Атељеу 212 и која је дала благослов Аници да игра улогу Милице и подржала ову „Корешподенцију“.

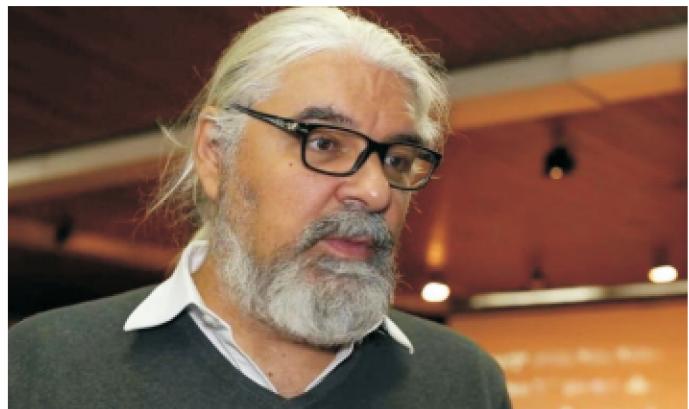

Такође, Аница је постхумно захвалила и Милени Дравић, која је подржала и њу и ову представу и поручила да ће је увек волети и мислити на њу.

Горчин Стојановић, редитељ „Корешподенције“

Каке Пекић: „Никад нисам марио за сцену за коју се говорило да живи зато што је са ње допирао задах загореле масти, или се на њој с ужасавајућом монотонијом ређали изрежирани клишеи који су човеку јасни и неподношљиви и у животу, а техника у гледалиште удувава ледену промају вентилатора да нам дочара зиму. Не тврдим да ме извесне епизоде извесних натуралистичких, веристичких, документаристичких, реалистичних режија нису узбудиле, наравно да јесу, али се то исто може рећи и за сваки одговарајући призор из живота. За тако нешто нисам се морао излагати трошковима. Јер, најзад, најбољи начин да човек гледа рђаве драме јесте – живот. Кад хоћу да видим добру, ја онда идем у позориште и гледам – Уметност.“

Не сме се, дакле, имати мањи захтев од овог, при прилажењу, ма колико опрезном, а ипак посве занесеном, Пекићеву делу. Оно се, уосталом, само отвара, уколико је човек доволно спреман на изазов игре. Јер, о игри је реч. Пекићева игра с театром, баш као и сва његова литература која је увек – игра, јест игра духа, игра стварања светова који, можда или уистину, не постоје или нису постојали, али су, свеједно стварни. Уосталом, одавно је знатно да је стварност позорнице стварнија од стварности. И увек мање досадна.

Борислав Михајловић Михиз, драматизација комада

,Цинцарима или Корешподенцији“

Роман „Златно руно“ Борислава Пекића својим обимом (преко 3000 страница) временским обухватом (десетина векова), бројем личности (неколико стотина), свакако је најзамашнији роман целокупне српске књижевности, а својим литерарним, интелектуалним и ерудитним квалитетима један од најзначајнијих.

Епистуларна комедија „Цинцари или Корешподенција“ драматизација је једног дела овог романа, дела који обухвата неколико месеци из краја 1847. и почетка 1848. године – када је цинцарска породица коју овај роман ствара и прати престајала да буде гурбетски арумунски генос Њагоа и почeo да се претвара у значајну трговачко-чаршијску српску фирму „Симеон Његован и син“. Драматизовани одломак, иако део велике целине, аутономан је, да се перципирати и пратити независно и довољан је сам себи.

„Уз согласије ауктора“ и његову пријатељску подршку предузео сам да овај део романа, писан искључиво у облику преписке, драматизујем у облику кореспондентске, епистуларне комедије. Намера ми је и жеља да чувам у драмском облику природу овог штива: не дакле да се преписка претвори у сцену, него управо обратно, да се сцена претвори у преписку. Новина овог облика је у исти мах и привлачан изазов, али и авантура пуна препрека и тешкоћа.

Ова драматизација сачињена је тако да послужи као основ и да се испита могућност преписке као чисте театрарске форме. У њој личности опште путем порука, без непосредног контакта, на дистанци просторној, временској, па и психолошкој. У непосредну сцену, у директан дијалог се улази само онда када преписка у њу уведе. Функцију кратких, брзих реплика овде замењују телеграми, монолога дуга писма, а фабула комедије, њени заплети и расплети

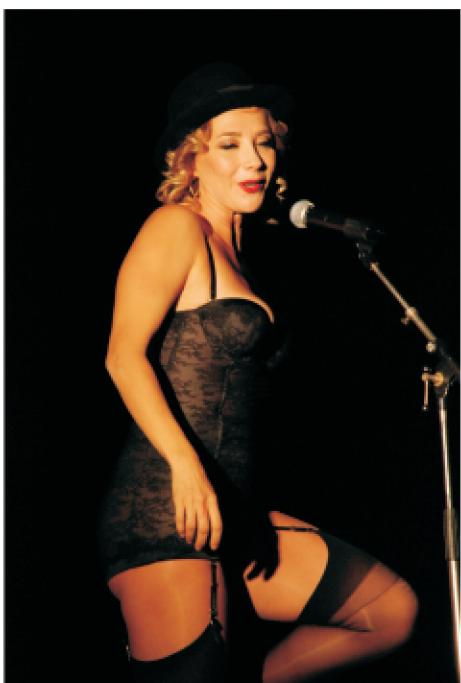
образују се ритмом кореспонденције. Епистуларно саопштење у овој драматизацији треба да буде основни елемент драмске комуникације. У преписци и јак ефекат бива смирен и охлађен, спонтаност и искреност исповести пролази кроз трезвену чистку формулисаности; тактика, хипокризија и куртоазија су битни психолошки чиниоци. Карактери се формирају не толико акцијом, колико саопштавањем у акцији, мотиви се мотивишу, а намере исказују или прикривају исказом. Једном речју преписка као театрска форма захтева изналажење читавог низа посебних начина театрског изражавања.

Постоје, разуме се, многи начини да се овако, кореспонденско казивање узнемири, учини живим, брзим и атрактивним. Многа од тих средстава су коришћена, а ваљаће изнаћи нова и другачија. Намерно нисам у ову драматизацију уносио интервенције и дидаскалије те врсте, уверен да у овом експерименталном послу ваља оставити пуну слободу редитељу и ансамблу да испитају све могућности и изнађу најбоља решења.

(Борислав Михајловић-Михиз)

Поводом премијере у Атељеу 212, 5. фебруар 1980.

Бобочка-једна од најфасцинантнијих женских ликова хрватске књижевности

Средину фестивала малих позоришних форми, обележила је сјајна драма „Бобочка или других сто страница Филипа Латиновића“ у извођењу казалишта Морузгва из Загреба. Драму је по роману Мирослава Крлеже „Повратак Филипа Латиновића“ написала Ана Тонковић Доленчић, а у улоги Бобочеке - фаталне Крлежине литерарне персоне гледали смо Ецију Ојданић-основиначицу казалишта Морузгва и једну од најистакнутијих хрватских глумица која се до сада два пута окупшала у Крлежиним драмама: као Мелита у „Леди“ и као Анка у „Краљеву“. Уз Ецију Ојданић у представи глуми и Вилијам Миличевић као Филип, док режију потписује Иван Лео Лемо.

„Повратак Филипа Латиновића“ сматра се првим хрватским модерним романом. Крлежа је у њега уткао своја промишљања о модерном сликарству, а све то кроз лик растрланог и нестабилног уметника. У његов живот ушуњава се једна дама сумњивог морала. Та дама је Ксенија Радајева - Бобочка - насловна јунакиња ове представе. Бобочкина судбина је и мала студија о слободи, где се поставља питање је ли слобода циљ или само средство. Ксенија Радајева је заточена у свом ослобађању, чаробно снажна на линији властите немоћи. Код ње је изванредно стварно испреплетена жеља за животом и страст према умирању. Као и многи Крлежини ликови и Бобочка марљиво ради на свим детаљима свог уништења. Кроз причу о

њеном бурном животу, Крлежа описује адвокатске коцкаре, министре у оставци, банке у пропasti, ексцентричне знанственике и неуротичне сликаре. У том интимном препричавању разоткривају се суптилне ноте Бобочкине душе заробљене у лепом женском телу. Неке од тих нота које сачињавају Бобочкину духовну и менталну симфонију звуче комично, неке трагично, неке мелодраматично. Ипак никада их не бисмо могли тако вешто осетити као Бобочка за коју сви говоре да је нинфоманка, што додатно појачава њен презир према свему малоградјанском.

„Свака жена хтела би, барем на дан, бити узбудљива и слободна као Бобочка. Сваки мушкица хтео би, бар на дан бити са њом - речи су којима Еција Ојданић описује лик који тумачи и додаје:

„Ја сам јако сртна што оживљавам једну такву занимљиву, контрадикторну женску личност. Рад на овој монодрами схватила сам као студију о слободи, заправо колико се исплати животи да би је имао. Доста је тешко и крваво платила Боба тај пут, ношена неком својом унутрашњом потребом за рушењем норми и неконвенцијалним начином живота. Иако је прешла тежак пут од градјанског луксуса до сиромаштва и беде, она остаје доследна себи ношена својом унутрашњом потребом за љубављу и страшћу - и то је оно што је фасцинантно.“

Монодрама „Бобочкина прича или других сто страница Филипа Латиновића“, доживела је у ових шест година постојања више од сто извођења широм света. Представа је овенчана бројним наградама: гранд при у Битоли, гранд при на Фестивалу монодраме у Пећи, награда у Украјини.

На програму Фестивала малих позоришних форми вечерас је монодрамска пантомима „Линија“ за коју је Ана Бретшнајдер, ауторка и глумица Народног позоришта Тимочке Крајине „Зоран Радмиловић“ награђена „Златном колајном“ на овогодишњем 43. Фестивалу монодраме и пантомиме у Београду. Почетак је у 18:00.

Интервју са Иваном Бекјаревим, председником стручног жирија Фестивала малих позоришних форми

Иван Бекјарев, српски филмски и позоришни глумац рођен је у Београду. Завршио је Факултет драмских уметности, након чега следе бројне улоге на филму и у позоришту. Прву улогу на филму одиграо је давне 1967. године, у филму „Боксери иду у рај“. Славу је стекао улогама у познатим ТВ серијама. Његов уметнички рад овековечен је бројним наградама. Једна од најзначајнијих је Октобарска награда града Београда, затим награда на Нушићевим данима за животно дело и најбољег глумца - комичара, награда „Златан смијех“ на Данима Јазавца у Загребу. Томе треба додати и 3 златна „Ђурана“, од којих је последњи био за животно дело. Мање је познато да је Иван Бекјарев био први глас Студија Б, 70-их година, чиме је на неки начин дао ауторски водитељски концепт овог чуvenог радија. 33 године Бекјарев је био члан и првак Југословенског драмског позоришта, а на Академији уметности, дуги низ година бави се и педагошким радом у највишем звању - редовни професор.

Господине Бекјарев, на помен Вашег имена прва асоцијација су ликови из серија „Бољи живот и Срећни људи“. Мало је незахвално питати глумаца за омиљену улогу, али шта је то што је у неку руку обележило вас глумачки опус?

„Сви би очекивали да кажем Курчубић у „Бољем животу“ или Бошко Деспотовић у „Срећним људима“. Ја бих томе додао и Џане Курбла у „Отписанима“, Јеротије у „Сумњивом лицу“, Муџулу у „Горким плодовима“. Ипак серија која ми је преокренула каријеру и највише ми допринела јесте „Бањица“. Ова серија је снимана 1984. и изузетна је, а те године проглашен сам и за ТВ личност године тадашње Југославије. Није се дugo репризиравала на телевизији, а ја се надам да хоће, не би ли и млађе генерације могле да уживају у једној јако квалитетној ТВ продукцији.“

Често Вас зову да будете у жирију бројних фестивала, широм земље. Самим тим имате и увид у тренутну позоришну и филмску слику Србије?

„Да, имам. А то је и захваљујући и мом педагошком раду. Што се тиче филмске продукције, има јако пуно киксева. Дошло је време да снимају само они који имају способност да нађу новац. Тешко је да се уради добар филм са мало паре и баш је то највећа мана филма. Последица тога је да имамо неке филмове којима не би требало да се хвалимо а када би се избациле реченице са по којом псовком, филм не би трајао дуже од 15 минута. У позоришту је бόља ситуација, јер оно захтева боли и чвршћи сценарио, мада и ту има лоших изузетака. Позориште је много озбиљнија ствар и ту има јако добрих представа које завређују пажњу. Неке од њих гледаћемо и на овогодишњим Данима Зорана Радмиловића.“

Дуги низ година бавите се педагошким радом. Кајсју да свака генерација која дође добија управо онолико колико и даје. Колико тога има у овом младом глумачком свету чије време тек долази?

„Има талената у младом свету јако пуно. Ипак проблем последњих година који се јавља јесте недостатак радних навика и опште културе. Ја сам се као професор увек трудио да их натерам да нешто прочитају и да раде на себи. Када успем да их на то натерам, онда тек долази питање талента и онда се види ко шта може. Што се тиче аматера глумаца, њих сам једва чекао да примим јер они имају искуство са сценом и партнером који се зове публика. Наравно онда следи период одучавања од лоших навика, а тек после међу тим младим светом настаје право стваралаштво.“

Поред тога што сте ангажовани у жирију, какав је још Ваш радни распоред?

„Још као гимназијалац направио сам своје вече, свој шоу. Њега играм и дан данас, наравно у промењеној варијанти јер се и време променило. Реч је о комаду „Смех, само смех“ и верујте да сам га последњих неколико месеци одиграо педесетак пута. То ме некако наводи на размишљање да је криза никад већа, па је зато јефтинија варијанта позвати у госте једног глумца уместо цео ансамбл. Буџети за културу су никада мањи. Када то кажем не мислим само на Србију него на простор целе бивше Југославије.“

Овај наш Фестивал се полако захуктава. Можда је рано рећи или какви су ваши коментари на оно што смо видели у оквиру малих позоришних форми, и каква је будућност овог фестивала?

„Све је сјајно као и увек. Често сам у Зајечару. Прошле године сам био и у жирију главног фестивала Дани Зорана Радмиловића. Мислим да је добро да се паралелно дешава и овако нешто. Мале позоришне форме нису праћене адекватно и зато је добро што је смишљен овај формат, да би и глумци који играју у мањим комадима могли да конкуришу за награде. Трудићу се да утичем на то да убудуће на овом фестивали буду комади и до рецимо петоро глумаца. Мислим да је то значајно, јер сам и сам играо пуно таквих комада а знам и да има много великих глумаца који раде такве представе. И баш зато што нису ансамбл представе ниједан селектор их не позива на фестивале иако има фантастичних креација. Надам се да ће се то променити и да ће у Зајечару следеће године моћи да се види што више таквих комада.“

Фестивал малих позоришних форми

од 15.10. до 20.10.2018. године, Дом културе Котлујевац

Понедељак, 15. октобар 2018. године, 18:00 часова:

„Исповест Дмитрија Карамазова”

Текст: монодрамска адаптација романа Ф.М. Достојевског

Режија: Небојша Дугалић

Игра: Небојша Дугалић

Опера и театар „Мадленијанум”, Земун

Уторак, 16. октобар 2018. године, 18:00 часова:
„Бревровизија” – ведри, сатирични кабаре у стенд ап форми

Игра и пева: Владимир Цвејић

Драмска дружина „А”, Београд

Среда, 17. октобар 2018. године, 18:00 часова:
„Надежда Петровић”

Текст: монодрама, сачињена од писама Надежде Петровић, одломака из романа „Боје и барут” Олгице Џице и избора поезије Раствка Петровића и Љубомира Симовића

Адаптација текста: Биљана Ђуровић

Режија: Божидар Ђуровић

Игра: Биљана Ђуровић

„Фестивал монодраме и пантомиме”, Земун

Четвртак, 18. октобар 2018. године, 18:00 часова:
„Бобочка или других сто страница Филипа Латиновића”

Текст: адаптација према роману Мирослава Крлеже: Ана Тонковић Доленчић

Режија: Иван Лео Лемо

Игра: Еција Ојданић и Вилијам Миличевић.

Казалиште „Морузгва”, Загреб

Петак, 19. октобар 2018. године, 18:00 часова:
„Из почетка”

Текст: психолошка дуодрама по мотивима драме „Square One”, оскаровца нашег порекла, Стива Тешића

Режија: Зоран Зарубица

Играју: Ана и Милош Танасковић

Народно позориште „Зоран Радмиловић”, Зајечар

Субота, 20. октобар 2018. године, 18:00 часова:
„Бог те мазо”

Текст: монодрама настала по мотивима романа „Осма офанзива” Бранка Ђопића

Режија: Томо Курузовић

Игра: Зоран Кајаџић

„Шабачко позориште”

ПОКРОВИТЕЉИ ФЕСТИВАЛА:

ПРИЈАТЕЉ ФЕСТИВАЛА:

СПОНЗОРИ ФЕСТИВАЛА:

**Програм 27. позоришног фестивала „Дани Зорана Радмиловића” у Зајечару,
од 14.10. до 22.10.2018. године**

Недеља, 14. октобар 2018. године , 20:00 часова
Народно позориште Тимочке Крајине „Зоран Радмиловић ” - Зајечар
„Аудијенција” и „Вернисаж ”
Текст: Вацлав Хавел
Режија: Божидар Ђуровић

Понедељак, 15. октобар 2018. године, 20:00 часова
Сатиричко казалиште „Керемпух” - Загреб
„Устав Републике Хрватске”
Текст: Рајко Грлић и Анте Томић
Режија: Винко Брешан

Уторак, 16. октобар 2018. године, 20:00 часова
Позориште „Атеље 212” - Београд
„Ноћна стража”
Текст: Федор Шили
Режија: Борис Лијешевић

Среда, 17. октобар 2018. године, 20:00 часова
Народно позориште „Иван Вазов” - Софија
„Виновнијат” („Кривац”)
Текст: Димитар Димов
Режија: Јуриј Дачев

Четвртак, 18. октобар 2018. године, 20:00 часова
„Звездара театар” – Београд
„Корешподенција”
Текст: Борислав Пекић
Режија: Горчин Стојановић

Петак, 19. октобар 2018. године, 20:00 часова
Народно позориште Сарајево
„Краљ Лир”
Текст: Вилијам Шекспир
Режија: Дијего де Бреа

Субота, 20. октобар 2018. године, 20:00 часова
Народно позориште у Београду
„Балкански шпијун”
Текст: Душан Ковачевић
Режија: Татјана Мандић Ригонат

Недеља, 21. октобар 2018. године, 20:00 часова
Народно позориште Републике Српске - Бањалука
„Наши дани”
Текст: Жељко Стјепановић
Режија: Југ Радивојевић

Понедељак, 22.октобар 2018. године, 20:00 часова
Фолклорно-плесна група провинције Хенан, Народна Република Кина

Издавач: Народно позориште Тимочке Крајине - Центар за културу „Зоран Радмиловић“ Зајечар; За издавача: Владимира Ђуричић; Редакција: Биљана Глишић, главни и одговорни уредник; Саша Јеленковић, технички уредник; Лидија Џунов, новинар; Милена Алексић, стручни сарадник; Милош Петковић, сарадник; Санја Митић Јеленковић, лектор и коректор; Бојан Крстић, фотограф; Никола Дробњаковић, прелом текста; Штампа: У.Р. за дизајн и штампу „Simple“ Зајечар